Ч. 86. (585). Львів, Четвер дня 26 цвітня 1917. Рік III.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ціна примірника 10 сот. На провінції 12 сот. В займитих теріторіях 4 коп.

Політична, економічно-суспільна й літературна часопись. (Редакція: Руська ч. 3). Виходить що дня рано кромі понеділка.

Умови передплати у Львові:

На рік	24·— К.
„ півроку	12·— „
„ чвертьроку	6·— „
„ місяць	2·40 „

В краю і державі:

На рік	32·— К.
„ півроку	16·— „
„ чвертьроку	8·— „
„ місяць	2·70 „

За границю:

В Німеччині	37 мар.
В Америці	11 дол.
В инших державах	54 фр.

Нове каламучене.

Остання „Буковина“ оголошує слідуюче письмо п. Николи Василька до п. дра Костя Левицького:

„Високоповажаний Пане Товаришу! У відповідь на Ваше цінне письмо з 4. марта с. р. в справі оживленя орґанізації Загальної Української Ради маю честь в порозумінню з моїми буковинськими товарищами, послами парляментарними і соймовими, заявити Вам, Високоповажаний Пане Товаришу, що слідує: Союз українських парляментарних і соймових послів з Буковини стояв від часу вибуху війни непохитно на тім становищи, що в сім так важнім і тяжкім для нас Українців воєннім часі більше чим коли повинна послідувати та найти вираз на зверх у спільнім заступництві злука всіх українських партій і орґанізацій. Такою бажаною орґанізацією уважали ми Загальну Українську Раду, уконституовану дня 5. мая 1915 р., в котрій старали ся ми до дня 6. падолиста 1916 р. сумлінно співпрацювати.

„В письмі датованім з Берліна з дня 5. падолиста заявив я, що я сам складаю свій мандат віцепрезидента Загальної Української Ради і уважаю її дальше функціоноване на мій погляд зайвим, бо зогляду на некорисне для нас рішене обох союзних монархів уважав я її дальшу діяльність безпредметовою. Від того часу відносини для Українців змінили ся основно і наш світлий монарх, цісар Карло виявив вже приняттєм найзнаменитших мужів довіря нашої нації запопадливе заінтересоване її розвитком, а й австрійський президент міністрів др Кербер уступив місце другому правительству, з котрим співпрацювати лежить у спільнім інтересі всіх покликаних заступників української нації, о скількоб воно не змінило своїх цілий. Але й революція в Росії й згляди на інтереси наших тамошних земляків вимагають тісної злуки всіх Українців Австрії.

„Се є сі моменти, що з огляду на них Союз парляментарних і соймових послів з Буковини готов поновлене діяльности Загальної Української Ради тільки як найтеплійше повитати.

„Що тикає ся її складу, то Союз, котрого я головою, вповні згідний з предложенями, зробленими у Вашім письмі з 4. марта, при чім застерігає він собі іменоване 6 членів з Буковини до сеї хвилі, коли — чого ми раді надіяти ся — Ваша ініціятива із стадії одобреня партіями перейде до стадії конституованя Загальної Української Ради. Наскрізь годить ся заступлений мною Союз з тим, щоби так добре наші українські члени палати панів як і всі парляментарні і соймові посли мали одержати права членів Загальної Української Ради. Приймить, Високоповажаний Пане Президенте, висказ мойого все рівного найвисшого до Вас поважаня, з яким остаю щиро прихильний Вам — Николай Василько в. р.

Як з сего письма виходить, веде ся якась довірочна акція около реконструкції погибшої з днем 5. падолиста с. р. „Загальної Української Ради“. Коли фатальні результати та повна хибність політики п. Василька і т-ів стають чим раз очивиднійшими — такі заходи можемо назвати лише шкідними. Широкі круги нашої суспільности не мають ніякого довіря до політики п. Василька, котра є з правила правительственна. Якби був міністром-президентом ґр. Штірк, був би добрим; прийшов ґр. Клям-Мартініц і є також добрим. Один др. Кербер не має в п. Василька ласки — мабуть тому, бо належить в палаті панів до „партії осередка“, котра заявлялась... проти вилученя Галичини, а в кождім разі проти позапарляментарного трактованя сеї справи. Ми, Галичане, мусимо самі боронитись проти вилученя Галичини, а з „помочи“ п. Василька треба нам зрезиґнувати, хоч би тому, що орґан п. Василька, „Information“, радив нам вже переговорювати з Поляками. Гарно би ми сегодня виглядали, як би послухали були сеї ради. Красше вже, як п. Василько стоїть на боці і не має права нічого заявляти нашим іменем.

Дивно зрештою, що п. Василько, що то потребу істнованя української політичної орґанізації зробив залежною від рішеня монархів, бере ся сегодня знов будувати нову Укр. Раду!

Хто так трактує національну укр. політику не є ніяк українським політиком — бо точка вихідна сеї політики є неукраїнська.

Гадаємо, що добре буде, як п. Василько не буде втикатись і в справи рос. України, бо скільки разів в них втикнув ся, то все з фатальним наслідком. Свого часу його нетактовні виступи в делеґаціях викликали нагінку на Українців в Росії, бо дали матеріял Бобрінським і т. ин. денунціовати рос. Українців як зрадників Росії на річ Австрії. В часі війни п. Василько вмішав ся в справи „Союза визволеня України“ та инших закордонних еміґрантів не з честію і не з користію для української справи. Тепер хоче ще мішатись в справи закорд. України. Забуває одначе, що там він не має ні найменшого довіря.

Взаємини між чеським а українським письменником.

Талановитий, чеський письменник, Карель Гандзель, переклав в р. 1910. вибір 33 нарисів та оповідань Михайла Яцкова в I. Оттовій „Světov-ій Knihovn-ї“ п. н. „Hořčičné zrno“ (Зерно гірчиці) і присвятив сю збірку перекладів свому професорови на чеськім університеті в Празі, славістови і приятелеви I. Франка, д-ру Їржому Полівці.

Опісля дав Карель Гандзель в 14-ій книжці видавництва „1.000 nejkrásnějších novell 1.000 světových spisovatelů“ мистецький переклад „Похилої вежі“ М. Яцкова з окремим вступом, далі в 1913 р. в бібліотеці для молодіжи „Nový Svět“ книжочку п. н. „Ukrainské povidky“ 5 оповідань з наших письменників, між ними переклад „Журавлів“ М. Яцкова п. н. „Jeřabi“ зі вступом „Kdo jsou Ukrajinci“.

В р. 1914. вийшов як 7-мий випуск тої бібліотеки, переклад оповідання М. Яцкова „Na službě“ („У наймах“) з коротким вступом.

В 1913 р. видав К. Гандзель в бібліотеці „Milé knihy“ свою книжку п. н. „Světelka v přitmi“ (Світло в сумерку) „Deset povidek z krásné země“ се б то з рідної Моравської Острави.

Перед вступом сеї книжки надруковано:

„Присвячую
найблагороднійшому мистцеви свого серця
другови
Михайлови Яцкову
українському письменникови“.

Далі йде вступ в мистецькій, чеській мові. Передаємо його тут у вірнім перекладі, який зладив Вп. Др. Олександер Бариляк.

Любий Друже!

Присвячую Вам свою першу книжку.

Чому?... Побачите, аж її станете читати. Але прошу Вас, не шукайте в ній тих барвних і пластичних цінностий, якими переповнені книжки останніх часів на Заході. Шукайте в ній радше звука слова, а в сім звуці — дрожання думки, яка родить ся в найглибшім ядрі душі, розболілої людським терпінєм, або розрадованої житєм землї.

Не пусте, зорове вражінє, яке хапаєть ся лише верхні предметів а відзиваєть ся в довгих описах, але спостережене слухове, живлене ніжними фильками прямо з ядра предмету, — се є єство письменства та його властиве поле. Книжка щойно тут жиє і має жити тим, що голосить, а не тим, що з'образжує. Її сила мусить йти до глибини душі звуком і змістом слова, а не тішити око милим образом, який лиш псує цінність людської душі.

У словянських літературах — чи то в народних піснях, чи книгах вчених людий, найшов я всюди перевагу слухового первня наз зоровим первнем західних літератур. У Словян звенять слова та розхвилюють душу, полишають трівале вражіня; у Германо-романів з'образжують лиш річи й наміри, які при найблизшій затьмі сонця щезають в тіни. Література Заходу стала „барвною“ — через придаток штук красних, коли між тим словянські літератури виявлюють більш вдачу музики і тому правда за ними. Музика слів у них стоїть проти пластиці й красці слів Заходу.

Око — се той виновник, який вивів у світ естетизм, чи тем замилуване та культ форми, зглядно зовнішности, що довело на Заході до страшних висновків та зачинає псувати й чеське племя. Проти сьому боров ся вже Штур, а коли його не зрозуміли, старав ся охоронити словацьку землю, відбивши ся від Чехів. Перед сим боронить ся кождий чоловік кріпкого, чистого пня, який приходить зі східних чеських земель — зі Шлезька або Морави — до Праги; бо тота зовнішність загрожує житю, а як хтось підносить руку проти вражіню та любованю ся зору, годі йому вміняти се злом: він лиш боронить свого житя, чистоти свого словянства.

Проти світляній грі, занесеній до нас із Заходу, проти вражіням ока, дбаню про форму, обожуваню форми й виключности форми, та виникаючій з сього злуді й поверховности, яка заподіяла много шкід у чеській літературі, — проти сьому здоровому вражіню, яке дотикаєть ся лиш верхні річий та як мале дитя хапає навіть їдовиті моримухи, аби лиш були ґарні та подобали ся, — проти сьому слід поставити вражінє звукове, як що до змісту глибше та первіснійше, любе, як людський голос у пустій хаті, щире, як мамине слово — а богате, як голос невидющого, звук укритий в першім дрожаню родячої ся землї. Воно вколисує нічю мільоном ніжних співучих звуків землю до сну, воно викликало музику мільонів живих голосів, воно промовляє битєм люблячих серць, зітханями материй і клятвою батьків, воно витворило чудові, співучі, словянські мови, де шепоти шелестять, слова дзвонять, а виклики ридають

Якаби то мала бути та Рада, котрої п. Василько собі бажає, видко з того, що він хоче впхати до неї всїх соймових буковинських послів. Є їх більше, ніж половиа з галицьких соймових послів. Добре-би ми, Галичане, вийшли даючи себе майоризувати правительственим буковинським послам! Бож б. галицькі посли соймові сидять в краю, а буковинські у Відни. Результат того ясний. П. Василько мавби в Радї все свою більшість і майоризувавби укр. парляментарних послів з Галичини соймовими послами з Буковини.

На таку Раду нїхто, хто думає серіозно і чесно, не згодить ся. Сеж був би очевидний політичний швіндель. І тому остеріґаємо тих, хто коло сего дїла заходить ся, аби тим махінаціям був раз конець. Не пора сегодня на нове каламучене.

З російської України.

На новім українськім овиді.

Комісарем осередного революційного правительства на Київ і його ґуберню вибрали председателя Губернської Земської Управи Суковкина, а його помічником відомого діяча Дмитра Дорошенка.

Головою виконуючого революційного Комітету установлено Страдомського, політично поміркованого Українця, а секретарем б. редактора „Ради“ А. Ніковського (Василька).

Комісарем для шкільних справ був зразу відомий укр. учений В. Науменко, а опісля письменник і діяч Ів. Стешенко. Він є куратором київського наукового округа й його обовязком є пильнувати, щоби справи шкільної просвіти вели ся в дусї нових подій в Росії. Пресовими справами в Київі завідує публіцист С. Єфремов.

Українська ґімназія в Київі,

Дня 1. цвітня відбуло ся торжествене отворене першої української ґімназії в Київі.

Промова проф. Мих. Грушевського.

На українськім кооперативнім зїзді в Київі, виголосив проф. Мих. Грушевський сильну промову про Україну, яка все жила ідеями волї і надіє ся красшого упорядкованя її житя в вольній Росії.

На внесене гласного ґуберского земства М. Стасюка, автора розвідок про автономію України й її земельних богатств — відспівали учасники зїзду „Заповіт“ і „Ще не вмерла“.

Від київського ґарнізону виступив полковник Чехович і рядовик Васильчук. Полковник подав коротку історію громадського руху, підчеркнув ролю армії в теперішних подїях і в імени київського ґарнізону зложив торжественний обіт, піддержувати і скріпляти новий устрій.

Салдат Васильчук потвердив заяву полковника Чеховича і звернув ся до учасників зїзду з прошенем, щоби рознесли по цілій Україні вість про переворот і настрій в армії та своїм впливом наклонити селян до помочи вітчині засобами поживи. Промова Васильчука викликала величезне одушевлене між зібраними, він закінчив словами: „За вільну і самостійну Україну, за рідну мову, за школу — урра!

Українська манїфестація в Київі.

„День“ подає, що 1. н. ст. цвітня відбула ся українська манїфестація, в якій взяло участь до 100.000 народу.

29 марта відбули ся величаві демонстрації в память свободи, в яких масову участь взяло українське селянство. Непроглядні процесії тягнули ся з оркестрами безконечним ланцюхом головними вулицями, несли народні прапори і переходили через цілий день при звуках українського гимну і маршу Запорожських козаків.

Українська парл. репрезентація і відокремлене Галичини.

ВІДЕНЬ. (Таб.) Нині 24. с. м. по полудни парляментарна комісия української парляментарної репрезентації зібрала ся супроти занепокоюючих поголосок про переговори між провідниками польського кола і правительством в справі відокремленя Галичини на надзвичайне засїдане, на якім принято одноголосно таку резолюцію:

Українська парляментарна репрезентація покликує ся на всї дотеперішні протести цілого українського народу проти всяких поширень автономії теперішного коронного краю Галичини як незгідних з найконечнїйшими інтересами українського народу і самої держави, тому вважає всякі кроки, які ведуть до здійсненя відокремленя, провокацією українського народу, загроженого в своїм естнованю.

Українська парляментарна репрезентація вважає зобовязуване правительства в тім напрямі поступованем, яке не тільки противило би ся волї рішаючих кругів, щоби оминати в тій хвилї всяких позаконституційних кроків, але також потягнуло би за собою загрожене спокійним нарадам парляменту при співділаню представників усіх народів Австрії. Українська репрезентація стоїть при зазначенім кілька разів становищи, що перебудова і розвій австрійської конституції може відбувати ся тільки в дорозї конституційній, се зн. через парлямент при свобіднім порозумінню самих народів і що також з огляду на перебудову внутрішних відносин, яке відбуваєть ся в инших европейських державах на основі демократичній і свобідного рішаня народу самим собою, належить оминати в нашій монархії всяких зарядженъ, які мусїли би за границею зробити враже, що видано нарід в руки його національних противників.

лопочуть. Воно пройняло Европу та полишило у Гердера слїди його побуту між Словянами. Колиж пройшли війска московських мужиків, пробігли полки українських козаків а почулись кроки польських леґіонів, розспівала ся західна Европа. Гердер звернув Словянам се, що собі запозичив у них та що йому вкрашувало житє. Зовсїм природно прикувало того чужинця се, що було у нас Словян наймогутнїйшим, а на що ми не могли звернути уваги, бо ми були так здорові, що й не питали, що се — здоровле!

Око можна лекше піддурити, ніж ухо, око сягає до найблизшого муру, а ухо на віддаль соток метрів захопить кипінне житя. Ухо приняло звуки, а звуки сплодили музику, яка зродила ся словами і в словах народних пісень. В нашій мові містить ся ядро завзятя, яке єдино вдержує нарід при житю в найтяжших ситуаціях рідної країни, яка буде знова наша, як що загине чужий промисл. В звуцї мови, в її завзятім стремлїню вдержати ся такою, якою є, мушу глядїти захорони також для себе, для свого краю. Коли мій люд вдержить ся при своїй мові доти, аж проминe страшна міць чужого Золотого бога та його батька й сина — промислу, тодї стане жити повним житем моє рідне місто, мій рідний край, моя рідна земля.

Наша мова звеличала святочні хвилї звуками народної пісні, ними захоронила нарід перед винародненем і мусить його знов захоронити перед зміжнародненем. До звука, співучої мови й народної пісні прийдеть ся народови завсїгди вертати, як що схоче себе захоронити. Безруч перший кинув шлезькими піснями в гру красок Золотого міста над Велтавою звук слова — неожиданий і могучий. Заспівав світови пісень і в них захвилювали в дивнім дрожаню любовні шепоти, просьби о житє, зітканя, виклики й погрози. Було се осторогою! Кобы вона привернула чеському письменству його ролю, яка не є така, як роля письменства анґлїйського, німецького або французького!

Скріплене успішности слухового первня супроти зоровому тягне за собою цілий ланцюх наслідків. Означає се відтак для народа инше житє, инше мистецтво, иншу політику — а іменно політику як найгальвнїйшого бою за розширене та управнене власного язика в кождому напрямі і кождій области, означає се чисту й самостійну науку, одним словом иншу культуру.

Коли мало-б стати инакше, то нехай радше загине в терпю й глозї всяка культура на чеських землях, як що не може й не хоче бути культурою тільки чеською!

Думаю, що Ви й кождий, хто се прочитає, зрозуміє й поможе будувати нові дороги.

При читаню моєї книжки повірте Свою душу Свойому серцю, відкиньте на бік всю дрібноту, всякі здогади й упередженя, вчитайте ся в книжку, — а як її прочитаєте, напишіть менї, що Вам сказав голос Вашого серця.

В Празї, ясним весняним ранком, 1912.

Ваш відданий
Карло Гандзель.

Ґенерал ґр. Шептицький у цїсаря.

ВІДЕНЬ. (Таб.) Цїсар слухав перед полуднем (24. с. м) звичайних звідомлень і приняв на окремій авдієнції ґен. майора Шептицького. Вернувши до Ляксенбурґа приняв цїсар ґр. Тісу і краківського епископа кн. Сапігу.

АТАМАНЮК ВАСИЛЬ.

Послїдня година.

Тик, так, так, — тикав одноманїтно старий годинник на стїні. Чи день, чи ніч, ясно, чи хмарно, літо, чи зима, все однаково розносить ся його понуре: тик, так, так... Той глухий стукіт відбивав ся від почорнїлих стїн, ударяв об тенні, павутинем затчені кути, бив об низькі, захмарені шибки вікон і понурим гомоном будив у души своїм тактом щось таке безнадійне, смутне, що подібне словам: Все мина, все марне, камяне...

Довго той годинник тикає на тому самому місці на стїнї. Ще як старій Іванисї барвінковий віночок плели та позліткою золотили, він вже тодї тикав своє одноманїтне: тик, так, так... Але воно було трошки мов инакше. Тодї Іванисї мов би вчувалось в його тактї: Жий! Гуляй! Уживай! Втїху май!... Музики грали так жалібно, жалібно, але в серці було так мило, мило... Дружечки плакали, як виряжали свою подругу до слюбу, але самі не знали чого. От, якось жаль було, тай плакали. А то тодї вже віщували вони долю Іванисї.

„Зелений барвін, барвінковії...“ тягли кумочки, музика плакав на скрипцї, зелені гори кланяли ся її до стіп, а красулька пращала її глухим: муу...

І з музиками а сумно виряжали її в житя. Тай сумно воно поволїкло ся.

Ще нїм зорі змеркуть вставала Іваниха до роботи. В селї тихо, всї сплять а Іваниха вже сапає, або пасе красульку на росї. Рожевіє край неба, прохолодою дише лїс, щебетанням лунає луг, а небо таке погідне, хрусталеве в горі. Божа краса... Лиш стануть скрипіти ворота, худоба заграє дзвіночками, Іваниха вже вертає до хати, до дитини, ангеляти свого.

Скоро поплило житя. Не дурно баба казала: Сей світ, як маковий цвіт. Виростали ті діточки тай виросли, та втїхи з них не діждала ся Іваниха.

Не може сперти сліз тай не спирає. Хай ллють ся, може легше стане. Що ні стане думати, все думки вертають до одного: горя теперішнього, мов ті круки чорні, де літають, літають, а все на яблінь сядуть.

Тик, так, так... стукає годинник вкритий порохом, а немащені колїсця скриплять, як в Іванишиних грудях.

— Ая, ая, дзиґарочку, — каже Іваниха — одного діждалисьмо ся. Нїкому нас доглянути. Щасливий мій старий, що вмер дїтям на руках, а менї то нїкому і очий примкнути. Двоє їх було, як двоє очий ясних, тай оба пішли на війноньку, тай обох їх може вже не має... Діти, мої, діти. Вік весь гарувала, думала: коби вам легше жило ся. А ви такого дожили, що я і не здумалаб нїколи.. Може ціпенієте тепер де на морозї, мої соколята, може проклинаєте ту хвилю, як уродили ся на світ на горе, може де кровця моя стїкає із ваших грудий та топить сніг студенний... А може вже неживі, убиті, зариті в глинї, що й слїду по гробі не знати і стежки до вас не допитати...

Тик, так, так...

Котять ся сльози по старечому лицї тай никнуть в лахмітї. Сльози никнуть, а біль не зникає. Колихає Іваниха віковою головою, мов щось пригадує, мов снить і тягне прихливим голосом:

Ой вмер жовнїр, умер,
Жовнїр молоденький,
Лишила ся ясна збруя,
Тай кінь вороненький.

Його несуть, коня ведуть,
Кінь головку клонить,
За ним, за ним файна любка
Білі ручки ломить.

Може й в слова вона не вдумувала ся, може й мельодії не вдала, але в її души звенить мельодія така сумна, сумна — розпучна, що мимоволї зливаєть ся із мельодією сеї, колись знакої пісоньки.

З останнім тоном щось захрипіло в її грудях, сухою рукою роздерла сорочку на груди. Мов би забракло її повітря, щось хотїла сказати, та лиш захарчїла і повалилась до комина.

З горя, голоду, зимна, чи старости вона умерла.

А годинник в той мент захрипів також, заклекотів і став бити помалу послїдню годину Іванисї: бом, бом, бом...

ВОЛ. ХРОНОВИЧ.

„РАЗ ВЕЧЕРОМ“.

(Присвята Марійцї Чахунївні).

Раз вечером я в лазаретї
Лежав в горячцї, мов в огнї
І всїм здавалось, що до рана
Задзвонять дзвони по менї.
Та ангел смерти, хоч косою
Тодї прелюто працював,
Якось не квапив ся до мене,
А сон менї міцний післав.

І він прийшов. Злетів в кімнату
Та з тапчану мене підвів
Потім на крилах виніс з хати
І я з ним в небо полетів.
Там на престолї кришталевім
В коронї з зірок золотих
Дрімав Дідусь по деннїй працї
В плядї янголів святих.
Вокруги него на колїнах
Старцї шептали молитви,
А другі зорї запаляли
І відмовляли кондаки.
В тім Він збудивсь.
Всьо успокоїлось
Кругом залягла тишина.
Я тихо став при брамі неба
І лиш дививсь, як від вікна
Святий Петро поважним кроком
До трону Бога почвалав
І спис йому всїх душ прибувших
До переглянення подав.
Маленька хвиля! Із престола
До мене Господь приближивсь
І по вітцївськи взяв за руку
І сї слова приговорив:
— Ходи мій сину! За Вкраїну
Ти гірко мучив ся і вмер.
Переступи небесну браму
І в радощах тут жий тепер.
— Прости! — промовив я втім тихо
— І в рай мене ще не бери і
— Ще час менї о! Всемогучий
У херувимські йди ряди!
Я чейже Боже на Вкраїнї
Зіставив дївча молоде
Там рівнож рай є і розрада
Там рівнож небо є моє!

І усміхнув ся добрий Бог
Мене прогнав від себе
І я над ранком по сїм снї
Назад вернув до Тебе.

НОВИНКИ.

— **В Архікатедральнїй Церкві св. Юра** відправить ся в пятницю дня 27. цвітня с. р. як в день Імянин Єї ціс. і кор. Величности Цїсаревої і Королевої Зити, о год. 9 п. п. Торжественна Понтифікальна Служба Божа в намірении Єї ціс. і кор. Величности.

— **Митрополичий Ординаріят** оповістив в „Епарх. Відомостях“ зарядженє, щоби всї Вех. оо. Настоятелї Парохій і всї Веч. оо. Катехити що року в днях 27. цвітня і 9. мая, як в днї Імянин і Уродин Єї ц. і к. Величности Цїсаревої і Королевої Зити відправляли торжественну св. Літурґію з долученєм Служби за всякие прошене та з відспіванєм гимну Амвросіянського "Тебе Бога хвалим", трикратного Многолїтствія і Цїсарського Гимну.

— **Заходом кружка У. П. Т.** в Яворові розпічнеть ся дня 1. мая с. р. дво- зглядно тримісячний приготовляючий курс до вступного іспиту до I кл. ґімназії. Зголошувати ся в дирекції українськоі ґімназії. Числить ся, що Вп. патріоти приєднають більшу скількість молодежи на сей курс.

— **Конкурс.** Міністерство війни оголошує конкурс на обсадженє 70 місць питомців в ц.к. Академії марнарки з початком шкільного року 1917/18. Условія старання о приняте можна переглянути в X. департ. львівського маґістрату вул. Рутовського ч. 11/II в годинах урядових до кінця мая с. р.

— **Члени спілки споживчо-торговельної,** котрі потребують масла, зволять принести безпроволочно товщеві карти до п. Голубцевої, Т-во „Земля“ Ринок ч. 43. I. п.

— **Краєве Товариство „Сільський Господар“ комунікує;** „Як старати ся о приділ робітника і тягла до весняної управи?“ Міністерство війни зарядило рескриптом з дня 26. марта с. р. ч. 55 000 відданя робітників і коний до управ весняних.

Всякі подання о приділене повисших робітників і коний мають властителї ґрунтів вносити телефонічно, телеґрафічно, устно або письменно впрост до своїх Централь реіонових, а не до Намісництва, Команд військових, або иньших військових властий, бо в той спосіб опізнене ся лиш приділене.

Рівночасно звертає ся увагу, що Міністерство війни не розпоряджує занадто великим числом робітників і коний і приділене буде могло наступити лишень в ограниченім числї.

— **Представленє для слїпих.** В Льондонї відбуло ся для отемнілих вояків представленє. Сцена була без декорацій а артисти грали без костюмів. На салї було темно, лише світили ся в кутах червоні сторожні лямпи. Слїпцї були дуже вдоволені з представлення й оплескували акторів.

— **Як Нїмцї дбають про свої дїти?** З Берлїна доносять: Маґістрат міста Берлїна призвав мілїон марок на висилку дїтий з народних шкіл на село. Ся ухвала доказує, як дуже зрозуміли Нїмцї вагу справи ґіґієнічної опіки над дїтьми в теперішних тяжких відносинах. Чи зрозуміємо і ми сю вагу та придемо чим скорше нашій винуждїлій дїтворі в поміч? Нашим керманичам кладемо на серце сю справу.

— **В справі внесеня просьб о продовжене звільнення від військової служби персоналу лїсної служби і лїсних робітників.** Бюро кореспонденційне оголошує: Звертає ся увагу лїсних підприємств, котрі внесли до міністерства рільництва просьби о продовжене звільнення від військової служби персоналу дійсної служби або робітників, послугуючи ся притім приписаними друками, що мають вони ті просьби о звільнення свого персоналу внести також до громад, в котрих обшарі звільнені зі служби є занятї. Наколи би евіденційні листи звільнених не находили ся вже в громадах, але у повітових властий, то просьби ті мають бути до тих властий вистосовані. Ті, зі звільнених, що їх просьби предложено по мисли розпорядженя міністерства краєвої оборони, є на дальше звільнені аж до полагодження акції ревізії.

— **Важне для подорожних.** В послїдних днях зголошує ся численно публика до команди зелїзничого двірця з просьбою о позволене їзди військовими потягами, зглядно ваґонами, призначеними для військових осіб, о скільки передїли призначені для цивільних осіб вже занятї подорожними.

Належить проте звернути увагу публики, що тутешна команда зелїзничого двірця не є управнена до видаваня такого позволеня, а публика повинна старати ся о місця в потягу по вказівкам оголошеного комунїкату дирекції зелїзниць.

— **Реклямаційне бюро міністерства краєвої оборони.** Пресовий департамент президії Ради міністрів доносить, що реклямаційна ґрупа міністерства краєвої оборони урядує від дня 20. с. м. в шкільнім будинку у Віднї в 15. округї Goldschlagstrasse № 14/16.

Всї урядові акти, доторкуючі справ військових реклямацій, які входять в круг діланя сеї ґрупи, належить там пересилати адресуючи „Postamt 161“.

Устні виясненя в реклямаційних справах будуть удїлювані почавши від 21. с. м. кождого вівтірка і пятниці перед полуд. з виїмком свят. Писемні і телефонічні запити будуть безуспішні й останутъ без відповіди.

— **Пятнистий тиф.** В часї від 8 до 14 цвітня с. р. було в Галичинї 47, а в иньших австрійських краях 26 случаїв пятнистого тифу.

— **Крадіж.** До військового споживного склепу у Львові при вул. Ягайлонській вломили ся доси невислїджені злодії і вкрали з шуфляди 7092 К, чоколяду й вино.

— **Самобійство.** В Будапештї застрілив ся оноді великий промисловець мілїонер Емерик Мавтнер. Причиною самобійства мала бути невилїчима недуга.

— **Знайшов ся!** Наш старий знакомий „приятель“, бувший професор львівського унїверситету Станїслав Ґрабський, знайшов ся. Як доносять часописи, прийшов він з російськими Поляками поклонити ся від галицьких Поляків президентови мінїстрів Львови. Має він дістати за се мінїстеріяльний фотель „в будучім польськім правительстві“.

Другий наш „приятель“ Бзґа, або як звуть його Поляки „twórcą moralności“, теж знайшов ся. Сей знов орґанїзує по тамтій сторонї фронту 300.000 польску армію. Заждім ще трохи а і дальші наші „приятелї“ віднайдуть ся!

Бібліоґрафія.

Лїтературно — наукові новини. Заходом „Союза визволеня України“ у Віднї вийшли отсї нові книжочки:

„Наша пісня“. (Другий наклад). Збірка сучасних 20 пісень враз з нотками (Стор. 33, рік 1916.

„Die ukrainische nationalpolitische Bewegung“. Von M. Trotzkyj. Стор. 31. Відень 1917. Цїна 50 сот.

„Galizien“. Informativer Ueberblick über nationale, wirtschaftliche, soziale und kulturelle Zustände des Landes. Von Dr. Eugen Lewicky. Стор. 40. Відень 1916. Цїна 60 сот.

Володимир Дорошенко: „Українство в Росії“. Новійші часи. З портретами. Стор. 114. Відень 1917. Цїна 1 К 20 сот.

Володимир Гнатюк: „Національне відродженє австро-угорських Українців. (1772—1880 рр.). Стор. 65 Відень 1916. Цїна 80 сот.

Володимир Гнатюк: „Українська народня словесність“. (В справі записів українського етноґрафічного матеріялу. Стор. 48. Відень 1917. Цїна 1 кор.

Проф. Волод. Антонович: „Хмельниччина в повісти Г. Сенкевича“. Стор. 30. Відень 1917. Цїна 40 сот.

„Чужинці про українську справу“. (Анкета Союза визволеня України). Стор. 18. Відень 1917. Цїна 40 сот.

Др. Михайло Лозинський. „Михайло Павлик“. Його житє і діяльність, Стор. 28. Відень 1917. Цїна 40 сот.

М. Троцький: „Литовцї“. Стор. 19. Відень 1917. Цїна 40 сот.

Накладом Укр. Видавничої Спілки як ч. 160. Лїтературно-наукової Бібліотеки вийшла отся книжочка:

Др. Василь Панейко: „Оліґархія і демократія“. Сторінка із соціольоґії боротьби за

власть у демократичних орґанізаціях суспільности. Стор. 31. Львів 1917. Ціна 40 сот.
Всі ті найновійші книжочки, дешеві загально доступні, видані чисто та обговорюють ядерно важні питаня теперішної нашої доби.

ОПОВІСТКИ.

Четвер, дня 26. цвітня 1917

Нині: 26. цвітня гр.-кат. Артемона, римо-кат. Клета і Мар.

Завтра: 27. цвітня гр.-кат. Мартина, римо-кат. Анастазія.

○ В пятницю д. 27. с. м. в день Іменин Є. В. Цісаревої Зити відспіває міщ. хор під управою о. проф. Туркевича в Преображенській Церкві (ул. Краківська) о 9. год рано:
1) Вербицького Службу Божу з великим і малим „Христос воскрес“ і „Ангел вопіяше“.
2) Бортнянського IV. C-dur концерт до царського псалма „Господи силою Твоєю“.
3) Народний гимн.

○ Дирекція Земельного Банку Гіпотечного, спілки акційної у Львові подає до відома, що на загальних зборах акціонарів Банку в дні 24. с. м. ухвалено дивиденду за рр. 1914, 1915 і 1916 по 3%, т. є. по К 12 за кождий купон.
Виплата дивіденди відбуваєть ся за предложенем дотичних купонів (т. є купони ч. 4, 5 і 6).

Послідні вісти.

З ГОЛОВНОЇ АВСТРІЙСЬКОЇ КВАТИРИ.

З дня 25. цвітня.

Положене всюди незмінене.

Заступник шефа Генерального штабу
фільдмаршалок-поручник Ф. Гефер.

Рекламації вільні від почтової оплати. Рукописі приймаєть ся лиш оплачені, а звертаєть ся тільки важнійші застережені. — „Українське Слово“ продають всі бюра по цілім краю.

Адреса редакції, адміністрації й експедиції: ЛЬВІВ, ул. Руска ч. 3.

Ціна оголошень:

За оголошеня числимо за одношпальтову стрічку або її місце 40 сот. Надіслане 60 сот., за стрічку а в оповістках 80 сот., в редакцийній части 1 К. Завідомленя про вінчаня, заручини і т. д. 1·50 К. за стрічку найменше 4 К. Дрібні оголошеня за слово 10 сот., найменше 60 сот. Слова товстим або розстріленим друком числимо подвійно. Сталі оголошеня за окремою умовою. — За зміну адреси платить ся 50 сот.

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

Дентистичне заведене
Д-ра Олександра Барвінського
при вул. Сикстуській ч. 17.
Виймоване зубів без болю і пльомбоване.
Штучні зуби в кавчуку, золоті і плятині.
Пацієнтів з провінції залагоджуєть ся в найкоротшім часі.

Оголошеня.

Хорий Українець, знеможений довгою хоробою, має вказане через лікарів виїзд до куцедового місця в цїли радикального вилїченя; не маючи засобів удаєсь тою дорогою до Вп. Родинцїв о поміч. Родинці! поратуйте, щоб я на дальше міг оставити „Здоровий дух у здоровому тілї“. — Ласкаві датки прошу слати на руки Адміністрації.

Урядник української інституції і емерит для браку знакомости глядає товаришки житя в цїли матримоніяльний в віці до 30 літ. Учительки і бездітні вдови мають першенство. Посаг вимаганий. Дискреція запевнена. Листи до 10. мая 1917 під адресою: Т. Федевич (Будучність) Перемишль, Крута ч. 11.
2—3 з.

АДРЕСА:
Hauptkasse der Zentralleitung der Ukrainischen Legion
WIEN, VIII. LEDERERGASSE 20.
ЧЕКОВЕ КОНТО: 12.259
ПРОСИМО НА СЮ АДРЕСУ СЛАТИ ЛИСТИ І ДАТКИ НА СТРІЛЕЦЬКІ ЦІЛИ.

Пашні бураки
Конюшина
і яринні насіня
продає фірма
ЛЯМБЕРТ і КШИСЯК
Львів, Подлевського 7.

Дуже важне!

Хто хоче без учителя научити ся по німецьки, нехай замовить собі сейчас українсько-німецький

САМОУЧОК

укладу О. СОЛТИСА (3-ге видане). Ціна 1 К 40 сот., з почтовою оплатою 1 К 60 сот. (10 штук 13 К 80 сот. 25 шт. 30 К 80 сот. вже оплачено). Висилає ся лиш за готівку. Замовленя і гроші прошу присилати на адресу
А. ОКПИШ, Львів ул. Кадецька ч. 4.

Увага: Сей Самоучок уложений після випробованого вже способу научаня і Важне і для учителів удїляючих початків німецької мови як також учеників і приготовляючих ся до вступних іспитів.

Приймаєть ся передплата на
Вістник Союза Визволеня України.
Виходить що тижня в неділю, в розмірі 16 сторін великого формату, з ілюстраціями, рік видання IV.
Річна передплата виносить 15 кор., (15 марок, 6 рублів, 3 доляри), піврічна 8 кор., (8 марок, 3 рублї), квартальна 4 К 50 сот. (4 мар. 50 фен., 1 руб. 75 коп.).
Ціна поодиноких чисел 40 сот. (40 фен., 15 коп.).

Вістник Союза визволеня України є часописию безпартійною і стоїть на становищи самостійницькім, всеукраїнськім.
Крім статий на теми біжучого політичного житя і богатої хроніки з житя Росії, російської України і зайнятих областий російської України, Вістник богато місця уділяє творам красного письменства, справам українських Січових Стрільців і проч.
В Вістнику містять ся правильно огляди голосів чужої преси та реферується книжкові виданя про українську справу а також постійні огляди воєнних і політичних подій.

Адреса редакції і адміністрації часописи:
Wien VIII. Josefstädterstrasse 79. Tür 6.
Конто почтової щадниці 107090.

Бюро архітектонічне
Василя Нагірного
у Львові, Ринок 36.
виготовляє пляни на церкви і доми мешкальні, як також оцінки воєнних шкід на будівлях.

Земельний
Банк Гіпотечний
Спілка акційна у Львові
Підвалє ч. 7.
Конто почт. Щадн. ч. 116.984.
Жирове Конто в Австр.-угор. Банку.

Складайте ощадности взагалі зайві гроші на процент, щоби кожда корона могла служити народньому господарству, та вам приносити зиск, а не марнувала ся.

Акційний капітал . . . К. 1,300.000
Резерви Банку . . . . „ 300.000
Приймає вкладки на біжучий рахунок від К. 10·— на 4 проц.
Уділяє гіпотечні і векслеві позички.
Виплачує купони від заставних листів.
Вимінює по користнім курсі російські рублї і німецькі марки.
Певність льокації запоручують: акційний капітал Банку і резерви.
На жадане висилає посвідкі зложеня (чеки) Почтової Щадниці.

Одиноке українське Товариство взаїмних обезпечень на житє і ренти
„КАРПАТІЯ“
Почесний президент Його Ексцеленція митрополит граф Шептицький.
Товариство оперте на взаїмности, а через се усї зиски припадають самим членам. Ручить вже по трех лїтах неоспоримість і незаплатність обезпеченя. Признає по трех лїтах право викупу, а також вже по трех лїтах удїляє позички на низькі відсотки. У всіх справах звертати ся на адресу:
Львів, вул. Руська ч. 18.
Години урядові: від 8 до 2.

Наліпки
Наліпки
Наліпки
до украшеня вікон
в роковини битви
на
Макївці
29. IV. — 1. V.
по 10 сотиків
висилає за послїплатою
Василь Сїдельник
Лавряків, почта Добрусин,
Наліпки
10—10

АРТИСТИЧНЕ
ЗАВЕДЕНЄ РИТІВНИЧЕ
найдешевша фабрика кавчукових стампіль
Д. ВАЙСА
у Львові вул. Сикстуська ч. 13.

виконує гарно всї ритівничі роботи з металю, литі і пресовані.
Таблиці і шильди литі в ріжних металях, адреси до машин і на двері, надгробні таблиці, назви вулиць і числа на доми.
Всі замовленя виконують ся в якнайкоротшім часі.

При полагоджуваню закупна просимо покликувати ся на „Українське Слово“.

Видає і відвічає за ред.: Д-р Сидір Голубович. Друкарня А. Гольдмана, Львів, ул. Сикстуська 1[illegible]